

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Stormen paa Kjøbenhavn

Citation: Ploug, Carl: "Stormen paa Kjøbenhavn", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 342.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid87933.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Stormen paa Kjøbenhavn.

Det var en Februari-Kveld,
Saa mørk og kold,
Da Danmarks Trone stod paa Hæld,
Og nær sit Fald var Folkets Tjeld;
Da Rigens Værn og Grændseskjel
Var Axels Vold,
Og, af sin Sejersflugt berust,
Carl Gustaf alt saa sønderknust
Dets Skjold.

343

Men paa den lave Vold der stod
En Mur saa fast,
Med frejdigt Sind og roligt Mod
En Kreds af Kæmper, Fod ved Fod;
Og Hver, som stormed derimod,
Fik Skam og Last.
Der standsed Undergangens Strøm,
Og Sveakonnings stolte Drøm,
Den brast.

Og da den lange Nat saa veg
For Morgengry,
Svandt Fortids Skygge, stum og bleg,
Og frem af Kampens haarde Leg
Med Krands om Haaret Danmark steg,
Som født paany;
Den gamle Ordens Skranker faldt,
Thi Klerk og Borger delte halvt
Dets Ry.

To hundred Aar, med Nød og Held,
Sank ned i Hav:
Hvad dengang blev fortjent saa vel,
Stod længe hen som gammel Gjæld;
En anden Fredrik af sig selv
Tilsidst det gav.
344 En anden Aand i Nord blev vakt,
Og Had og Harm for evig lagt
I Grav.

Men lige stærk skal Mindets Røst
Vort Øre slaa,
Og tone gjennem trofast Bryst,
Og løfte Mod og sænke Trøst,
Og lægge Sæd og love Høst,
Mens Tider gaa!
Og flammer atter Kampens Baun,
Som Fædrene for Kjøbenhavn
Vi staa!